

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci **žalobce: P. V.,** zastoupeného Mgr. Veronikou Moudrou, advokátkou se sídlem Praha 6, Ke Džbánu 566/2, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3,** o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2003 č. j. OAM-2201/AŘ-2002, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp.zn. 30 Az 100/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2004 č. j. 30 Az 100/2003 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 1. 2004 č. j. 30 Az 100/2003 - 27 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2003 č. j. OAM-2201/AŘ-2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 10. 2001 č. j. OAM-3497/VL-10-PH-2000 o neudělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, a zamítnut rozklad podaný žalobcem. V odůvodnění rozsudku krajský soud

mimo jiné uvedl, že žalovaný i správní orgán I. stupně zjistili dostatečně skutkový stav pro posouzení udělení azylu žalobci, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, soud neshledal ani vady správního řízení. Žalobce sám v průběhu správního řízení uvedl, že si chtěl žádostí o udělení azylu legalizovat pobyt na území České republiky, neboť mu končila platnost víza k pobytu na tomto území. Jeho důvody však nelze podřadit žádnému z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení a žalobce v zemi původu nevyužil ochrany poskytované orgány státní moci Kyrgyzské republiky.

Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal žalobce včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel nesouhlasí s tím, že správní orgán I. stupně neuvěřil jeho tvrzení, když poukazoval na náboženskou a národnostní nesnášenlivost, pronásledování osob a nespravedlivé zacházení s občany ruské národnosti oproti občanům národnosti kyrgyzské. K otázce tvrzení žadatelů o azyl zemí jako je například Kyrgyzstán stěžovatel doplňuje, že od nich nelze očekávat, že by měli k dispozici listinný důkazní materiál. Stěžovatel dále poukazuje na to, že správní orgán I. stupně se v rozhodnutí nevypořádal s důkazy, které sám pro účely správního řízení shromáždil. Jedná se o zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států o dodržování lidských práv v zemi původu stěžovatele v letech 1999 a 2000, v nichž je potvrzeno, že pobyt na území Kyrgyzstánu je obecně nebezpečný a státní orgány nepřistupují rovnocenně k občanům rozdílných národností. Stát proti tomu nemá odpovídající účinné zbraně, a proto tuto situaci ignoruje a tak vlastně i trpí. Zprávy dále potvrzují skutečnost, že občané kyrgyzské národnosti mají prioritní postavení a výhody oproti občanům jiné národnosti. Na tuto situaci stěžovatel poukazoval a předložil správnímu orgánu konkrétní situace, v nichž byl zkrácen na svých právech z důvodů své ruské národnosti, správní orgán však jeho tvrzení neuvěřil, neboť je bezdůvodně pokládal za nevěrohodná, pro účely azylového řízení za nedostatečná. Stěžovatel se domnívá, že chování třetích osob vůči němu popisovaná v rámci azylového řízení a situace v Kyrgyzstánu jako taková odůvodňují pocit ohrožení jeho zdraví a života, a tudíž uplatnění § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení § 2 odst. 6 téhož zákona. Státní orgány nejsou schopny svým občanům, zvláště nejedná-li se o občany kyrgyzské národnosti, pomoci a situaci trpí. Skutkové podstata, z níž správní orgán I. stupně vycházel, nemá oporu ve spise. Stěžovatel již v řízení u krajského soudu poukazoval na to, že správní orgán I. stupně se nevypořádal se všemi důkazy, a že jeho postup byl nezákonný, což krajský soud neshledal. Proto má stěžovatel za to, že rozsudek soudu je nepřezkoumatelný, neboť rozpor mezi spisem a výsledky řízení způsobuje vadu v řízení a taková vada mohla mít na za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na správní spis. Žalovaný uvádí, že stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, a to pro nesplnění podmínek v něm uvedených. Stěžovatel v průběhu řízení vůbec netvrdil, že je v zemi původu pronásledován ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu, proto je zcela bezpředmětné argumentovat v kasační stížnosti tím, že žalovaný správní orgán neuvěřil jeho tvrzení. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal návrh na zahájení správního řízení o udělení azylu dne 15. 12. 2000. Jako důvod své žádosti o azyl uvedl

skutečnost, že v Kyrgyzstánu měl velké problémy najít si zaměstnání, proto nemohl uživit rodinu, a i když pracoval, stejně plat nestačil. Dcera a syn stěžovatele chtěli studovat, ale nemohli, také měl jako občan ruské národnosti problémy s nerusky mluvícím obyvatelstvem, na hranicích mezi jeho vlastí a Afghánistánem začaly vojenské akce, proto s rodinou ze země odjel. V České republice chtěl stěžovatel podnikat. V pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 27. 2. 2001 stěžovatel podrobněji popsal své ekonomické problémy související s potížemi v zaměstnání, zmínil se o častém výskytu korupce v Kyrgyzstánu, o neshodách, které měl s jinými občany, zejména s občany kyrgyzské národnosti, vyjádřil své výtky vůči islámskému náboženství. Dále uvedl, že jeho syna, který byl nejdříve vojenské služby zproštěn, chtěli poslat do války, jež propukla v Batkinské oblasti. V České republice se stěžovatel cítí bezpečně. Stěžovatel připustil, že o azyl žádá proto, že mu brzy vyprší vízum k pobytu na území České republiky. Stěžovatel také uvedl, že problémy se státními orgány ve vlasti neměl, do Kyrgyzstánu se však nechce vrátit, neboť má za to, že by se k němu státní orgány dobře nechovaly.

Součástí správního spisu jsou také Zprávy o dodržování lidských práv za roky 1999 a 2000 v Kyrgyzstánu Ministerstva zahraničí Spojených států a dokument Informace o zemi původu žadatele o azyl v ČR – Kyrgyzstán Ministerstva zahraničních věcí České republiky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud zde předesílá, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm**.** b**)** s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá v oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel trvá na tom, že mu měl být udělen azyl dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť chování třetích osob vůči němu popisovaná v rámci azylového řízení a situace v Kyrgyzstánu jako taková odůvodňují pocit ohrožení jeho zdraví a života, a vytýká správnímu orgánu I. stupně nedostatečně provedené dokazování. Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr přijatý rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující ke zjištění správného skutkového závěru. Uvedené vady řízení však v projednávané věci nebyly shledány.

Nejvyšší správní soud má za to, že v rámci řízení o udělení azylu provedly správní orgány (žalovaný i správní orgán I. stupně) řádné dokazování, když si opatřily dostatek podkladů pro rozhodnutí, přičemž vycházely především z tvrzení stěžovatele, která uváděl v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovoru k důvodům návrhu a z informací obsažených ve zprávách o Kyrgyzstánu Ministerstva zahraničí Spojených států a Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Na základě opatřených podkladů zjistily správní orgány přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebraly v kontextu platné právní úpravy a dospěly

k závěrům uvedeným v rozhodnutích. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Stěžovatel v řízení o udělení azylu uváděl, že o azyl žádá zejména z ekonomických důvodů, tento důvod však nelze označit za azylově relevantní, a pro potíže, které měl v běžném životě jako občan ruské národnosti se spoluobčany kyrgyzské národnosti. Uváděné národností problémy se však ve světle provedených důkazů (zejména shora citovaných zpráv o situaci v Kyrgyzstánu, které nepotvrzují diskriminaci obyvatel ruské národnosti, pohovoru k důvodům návrhu o udělení azylu, ze kterého nevyplývá, že by se stěžovatel někdy pokusil obrátit o pomoc na státní či jiné orgány ve vlasti) ukázaly jako nedostačují pro závěr, že stěžovatel mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své národnosti. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že v řízení o udělení azylu se nepodařilo zjistit takovou skutečnost, která by objektivně nasvědčovala tomu, že by stěžovatel mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Vzhledem k uvedeným skutečnostem postupoval správní orgán I. stupně správně, když stěžovateli neudělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, jehož udělení se stěžovatel v podané kasační stížnosti nadále domáhá. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně obsahují podrobná odůvodnění, ve kterých je řádně popsán průběh řízení o udělení azylu, jsou přehledně a jasně citovány provedené důkazy. Z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány vedeny při hodnocení důkazů, na jejich základě dospěly ke skutkovým zjištěním ve věci, a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodovaly. Nejvyšší správní soud má za to, že skutková podstata, z níž správní orgán I. stupně a žalovaný vycházely, má oporu ve spisech, a krajský soud nikterak nepochybil, když napadené rozhodnutí žalovaného nezrušil, v řízení proto nebyla shledána vada ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou novou skutečností jsou výhrady stěžovatele v kasační stížnosti směřující proti posouzení Zpráv o Kyrgyzstánu Ministerstva zahraničí Spojených států správním orgánem I. stupně, když stěžovatel z obsahu zpráv vyvozuje závěry jiné. Jelikož stěžovatel uvedenou námitku neuplatnil v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, ale teprve po vydání napadeného rozsudku, nemůže se jí Nejvyšší správní soud zabývat.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvádí, že již u krajského soudu poukazoval na nedostatečné vypořádání se s důkazy ze strany správního orgánu I. stupně a nezákonnost jeho postupu. Jelikož krajský soud pochybení neshledal, má stěžovatel za to, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro vadu řízení před soudem, kdy taková vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a je dán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se domnívá, že krajský soud postupoval v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., když přezkoumal rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně v mezích žalobních bodů, přičemž neshledal stěžovatelem namítané a pouze v obecné rovině formulované porušení ustanovení správního řádu stejně jako bez bližší specifikace tvrzenou nezákonnost. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele, a že odůvodnění poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu výroku rozsudku a bylo učiněno řádně a vyčerpávajícím způsobem. Nejvyšší správní soud tudíž nenahlíží na důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako na oprávněný, neboť nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost

nebo nedostatek důvodů, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. I když stěžovatel formálně podřadil vytýkané vady pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., obsahově se však jedná opětovně o vady spadající pod písm. b) citovaného ustanovení. Ani v tomto bodu však splnění důvodů kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Jelikož stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu